

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanja na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnishvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnishvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Pogled na jug.

V zadnji čas čitali smo v raznih listih pogostoma vznemirjajoče vesti ob oboroževanju Črne gore, katere vesti so se razno tolmačile. Ker je gotovo, da se taka izvestja ne ujemajo z dejansko resnico, utedne zanimati, kar v tej zadevi piše v Rimu izhajajoči „Il Diritto“ v nekem dopisu iz Dubrovnika. Dopis, ki ga je posnelo mn go avstrijskih listov, pravi mej drugim:

„Čitali ste že one razne vesti ob oboroževanju Črne gore. Govori se, da je to oboroževanje vzbudilo veliko razburjenost v Albaniji in Turčija sama zahtevala je nekda pojasnila. Te vesti priobčili so nekateri Dunajski listi in radi tega so sumne. Jaz pa trdim, da so lažnjive. Rusija dosedaj ni hotela ničesar slišati o razdelitvi balkanskih zemelj kljub posredovanju iz Berlina in kljub bolgarskih regentov postopanju, ki mislijo, da bodo Rusijo prisilili, da se bode uklonila Dunaju in Berlinu.

Vse črnogorsko oboroževanje obstaja v tem, da se je nakupilo nekoliko orožja in streliva, in podobno je oboroževanju drugih malih držav, ki so v strahu za svojo nezavisnost, ko bi se spoprijele velike države. Lažnjiva je tudi vest o črnogorski mobilizaciji in to iz najjednostavnejega razloga, ker Črnagora nema stalne vojske, da bi jo mobilizovala, ker je vsak Črnogorec vojak in so, če treba, vse čete pripravljene v 24 urah.

Vsa stalna črnogorska vojska obstaja iz jedne vzgledne, lani organizovane čete. V njej je desetorica črnogorskih mladeničev, ki so dovršili vojno šolo v Italiji in sedaj poučujejo druge Črnogorce. Vsak Črnogorec vežba se nekoliko časa v tej vzgledni četi, ko je izvežban, povrne se domov. To je skoro ista sistema, kakor v Švici.

Črna gora mobilizuje samo tedaj, ko je vojna pred durmi, 24 ur prej, predno počí prva puška. Sicer pa, da je tudi vse istina, kar se pisari o tej mobilizaciji, bi slednja nikakor ne vznemirjevala Albanije, kjer Črna gora nema ničesar opraviti, niti Visoke Porte, ki živi v najboljših razmerah z junaško kneževino.

Toda, tukaj v Dalmaciji vidi se nenavadno gibanje. To vi tudi že znate. Od 52 milijonov, ka-

tere je avstrijsko-ogerska vlada dobila od delegacij za vojne namene, bilo je že poprej potrošenih 16 milijonov, in vsi ti milijoni izdani so v vojne namene baš v teh južnih krajih.

Polk Weber, v katerem so Dalmatinci in Istrani, premeščen je v Boko Kotorsko za podkrepitve posadke. Vojaška uprava je že pred mesecem dnij najela 8 Lloydovih parobrodov, da prevažajo živeže in strelivo v Boko in v Metković za Hercegovino. V rečenih mestih je založenega že toliko živeža, posebno moke, me-nih konserv in suhorja, da bi to zadostovalo za več mesecev za 40.000 vojakov. V malo dneh speljalo se je iz Metkovića v Hercegovino sto vagonov sena.

Serajevo in Mostar se utrjujeta. Tisoč ljudij dela pri utrjevanju Mostara. Pet fortov je že gotovih, sedaj se gradi šesti. Dalje od Mostara dvigajo se stražnice (blockhäuser). Na teh utrdbah dela se že več let. Izza zadnjega ustanka v Hercegovini in Kotoru, dela avstrijska vlada neprestano nove utrdbe. Jedna sama taka trdnjava, ki ima železen oklep, stala je poltretji milijon goldinarjev. To je trdnjava nad cesto, ki vodi iz Kotora na Cetinje. Dodajte nove trdnjave k starim, pa vidite, da je Črnogora opasana železnim obročem. Na vsakem griči je trdnjava. Potem umejete, zakaj se pisari o mobilizaciji črnogorski ...

Dalje, na drugem mestu piše rečeni dopisnik: Te dni vežbala se je gore omenjena vzgledna četa črnogorska v okolici Njeguša. To je najbližje selo avstrijske meji proti Kotoru. Prisotnost črnogorskih vojakov so takoj opazili na avstrijskih trdnjavah. Na to dali so „alarm“ vsem posadkam, a Črnogorci so se kmalu umaknili. Zvečer istega dne videle so se v Črnigori nekatere bakle. Črnogorci so baje omenjeno vajo napravili, da bi videli, kaj bodo sto rile posadke avstrijske, zapazivši jih.

Dopisnik pripoveduje druge zanimivosti, a teško je znati, koliko je v njegovem dopisu resnice, dasi ga „Il Diritto“ zelo hvali in ga prosi, naj ga večkrat počasti s svojimi izvestji. Toliko pa mej vrstami lahko vsakdo čita, da je Avstrija na jugu dobro pripravljena za vse slučaje in da bode nastal hud boj, kadar počí prva puška.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 8. aprila.

Naučni minister je naročil deželnim šolskim oblastvom, da naj pazijo, kedaj kakemu šolskemu совету volilna doba poteče. Takoj naj sama v svojem delokrogu vse potrebno ukrenejo, da se razpišejo nove volitve, ko kakemu šolskemu совету mandat poteče, ne da bi čakala še kakoga višjega povelja.

Vojni minister grof Bylandt dal je pred nekaterimi tedni svojo demisijo, ki pa ni bila vsprejeta, ker v sedanjem resnem času ne kaže premijati vodstva vojne uprave. Več uradnikov vojnega ministersva bilo je odlikovanih z visocimi redi, ker so si pridobili posebne zasluge za organizacijo črne vojske.

Ogri se že bojé, da ne bi Čehi nehali kupovati ogerskih pri elkov Nemzet obžaluje, da se na Češkem močno agituje proti kupovanju ogerskih pri delkov, in se obrača do čeških politikov, zlasti do Riegra, da bi naredili konec tacim agitacijam. Češki listu pa odgovarjajo „Nemzetu“, da Čehi pač nemajo nobenega uzroka ozirati se na Ogri, ki nikjer ne podpirajo češke politike in so se celo ustavljali proti češkemu tekstu na bankovcih.

Vnanje države.

Sveti, katere je dal grof Kalnoky **bolgarskemu** pravosodnjemu ministru, nikakor neso tolažilni za sedanje bolgarske uzurpatorje. Kakor so izvedele „Daily News“, se je grof Kalnoky izjavil, da vlasti nemajo pravice, mešati se v notranje zadeve bolgarske. Tudi Rusija se ni dosedaj utikala v notranje bolgarske zadeve. Dunajska vlada se drži strogo Berolinske pogodbe in ne bode dopustila, da bi jo kdo rušil, dokler se regentstvo giblje v njenih mejah. Toda sedaj se kaže, da hoče regentstvo popustiti svojo dosedanje previdnost. Če tudi so odsvetovali nekatere Bolgarom prijazne velevlasti, vender hočejo nekda regenti sklicati veliko sebranje, da bi volilo kneza. To bi bila le prazna demonstracija, ki bi le Rusijo dražila in Bolgarom škodovala. Kateri knez bi pa šel v Bolgarijo, ko bi vedel, da ga ne potrdijo velevlasti! — Mislite morda, da knez Aleksander? — Nikdar! — Stojlov je na to opomnil, da bode sebranje volilo kneza samo tedaj, če bode imelo zagotovilo, da pojde v Sofijo. Tako bode pa sebranje potrdilo regentstvo za tri leta. Kalnoky se pa s tem ni strinjal. Kakor hitro bi regentstvo postalo definitivno, bi je morale po njegovem mnenji potrditi velevlasti, kakor vladarja.

LISTEK.

Mabel Vaughan.

(Roman. V angleškem spisala Marija S. Cummins, poslovenil J. P—ski.)

Šesto poglavje.

(Dalje.)

Ludvika je Mabeli govorila o lepoti dramatične predstave, ki se je imela isti večer v hiši kraljice novih šeg in navad vršiti, ter se je delala, kot bi še zapazila ne bila, kaj otrok počenja. Trenotek pozneje pa je nenadoma skočila po konci ter je z Mabelo še zmiraj živo dalje govorivši stopila k Murrayu, ki se je še vedno s svojim plenom igral; ugrabila je konec plašča na preprogi ter ga skušala dečku iztrgati. Storila je to z določnostjo; a dečko se ni dal ustrašiti. Trdno je držal novo svojo igračo in nenadoma iztrgavši jo materi spravi jo je na ramo ter je objestno prevarano mater pogledavši bežal v nasprotni kot sobane. Ludvika mu ni sledila niti ga z najmanjšo besedo grajala, temveč podoba je bila, da se je celo radovala upornega duha nemarnega otroka; le posmehljala se je njegovi neukrotljivosti. Tudi ni več mislila na ne-

varnost svojega plašča; potrpežljivo ga prepustivši mlademu zmagovalcu, usedla se je zopet ter nadaljevala pretrgani govor o godbi, nošah in gledališnih slikarijah pri večerni predstavi.

Mabel se je živo zanimala za večerno veselico, ki je za njo bila popolnem nova, ter je komaj mislila na mali prepir mej materjo in otrokom; k večjemu jej je ta bil očitni dokaz milega in ljubeznivega značaja, ki je Ludoviki branil, da ni ostro postopala ter si pokorščine izsilila. Otroku prav nasproti sedeč je zapazila, da je bil splezal na stol ter se zopet priljubljenega jahača igral; dolgi trakovi dragocenega plašča so mu bili uzda. Večkrat se je močno prestrašila, da bi deček padel ali se pa gornostajeva kozuhovina pretrgala. Vsled tega se je tudi Ludvika jedenkrat tja ozrla, a boječ se viharnega prizora od strani malega uporneža, se še zmenila ni za mogočo škodo ter mu je s koprnečim smehljanjem pustila dalje igrati. Kar je Murray nenadoma močno potegnil, plašč se je pretrgal, otrok pa padel na tla, odtrgano kozuhovino še vedno v roki držeč.

Mabel je priskočila, da bi mu pomagala; dasi ni padel niti težko niti z velike visočine, vender je močno stokal in Mabel se je bala, da se je zares

hudo udaril. Isti trenotek je skočila Ludvika po konci, a Mabel je bila dečka že na noge postavila, predno je mati bila na mestu. Na vprašanje prve: „Dečko dragi, ali si se hudo udaril?“ odgovoril je komaj ter se je neprestano jokal. Kar je Ludvika zagledala odtrgan kos kozuhovine ter mu ga vsa razsrjena iz roke iztrgala. Oh, kaj je bilo s krotkosrčnostjo, katero so razen Mabele že mnogi občudovali! Izginila je v trenotku. Mehki tihi nje glas premenil se je v glasno očitanje in vsa razdražena se je močno ihtila, mala roka pa, katero je tako ljubko znala gibati, izraževala je dejansko nje srd ter Murraya po roki bila. A trmasti škratelj se je močno upiral njeni jezi; branil se je kaj pogumno. In Mabel je opazovala hud in ropotajoč boj, ki se se je končal s tem, da je gospa Leroyeva dečka siloma iz sobe izgnala. Gotovo bilo bi vso hišo vznemirjalo to tepenje, kričanje in pretenje, ko bi se ne bilo skoro vsak dan ponavljalo. Vsa žalostna in prestrašena mislila je Mabel, da je ta neprilodni boj sestro hudo razžalil; a kmalu se je čudila, ko se je Ludvika, k njej se obrnivša, močno zasmejala.

„Bojim se, da se je hudo udaril,“ rekla je Mabel; „tako glasno je kričal, ko je bil padel.“

Kalnoky ne verjame, da bi je vse velevlasti potrdile. S tem bi si tedaj regentstvo le stališče podkopalo. V Bolgariji seveda mislijo, da velevlasti hočejo zavleči rešitev bolgarskega vprašanja, toda temu ni tako. Le sporazumeti se do sedaj niso mogli, kako naj bi se rešilo. Ko bi se hoteli s silo rešiti, začela bi se vojna, katere pa Avstrija zaradi Bolgarije ne bode začela, če tudi jej je prijazna. Koncem je Kalnoky svetoval Stojlovu, da naj Bolgarije potrpé, bode že prišel čas, da velevlasti uredi bolgarske zadeve. Pred vsem naj bodo previdni in naj se drže Berolinske pogodbe. Kakor hitro bi pa rušili omenjeno pogodbo, bi jim pa nobena vlast ne mogla nič pomagati. — Naravno je, da je Stojlovo poročilo o tem, kar je izvedel na Dunaji, jako poparilo bolgarske vladne kroge. Dosedaj so se vedno nadejali, da se bode princ Aleksander vrnil v Bolgarijo, a iz izjav grofa Kalnokyja se je jasno razvidi, da ne. Bolgarska vlada hoče sedaj v Sofijo sklicati shod bolgarskih veljakov, da se bodo posvetovali, kaj storiti. Stojlovu je pa naročila, da naj pozve, bi li princ Ferdinand Koburški vsprejel bolgarski prestol in naj pojasni Dunajskim vladnim krogom, da je vsekako treba, da se definitivno stvari uravnajo v Bolgariji. Ruski listi poudarjajo, da Rusija nikakor ne bode dovoljila, da bi se podaljšala oblast regentom na tri leta, ker to bi bilo proti Berolinskemu dogovoru.

Kakor je izvedela v Sofiji izhajajoča „Svoboda“, je ruski veleposlanik pri poslednji avdi-jenci turškemu sultanu predlagal, da bi Turčija energično začela postopati proti Bolgariji. Izjavil je, da je car pripravljen svojo vojsko in vojne ladije dati v ta namen Turčiji na razpolaganje. Sultan je pa to ponudbo odklonil in izrekel željo, da bi Rusija naznanila tri Bolgarom povoljne kandidate, izmed katerih bi jednega izvolili knezom.

Razni listi ugibljuje, ali bode ostal še kaj časa Giers minister vnanjih zadev ali ne. Vsekako je resnica, da je Giers dobil nekako nezaupnico, ker ruski car ni hotel privoliti, da bi se ustavile „Moskovskija Vjedomosti“. Nekateri trdijo, da bode Giers takoj odstopil, kadar mu le dobe sposobnega naslednika; drugi pa hočejo vedeti, da car vsekako hoče obdržati Giersa in ga bode v kratkem imenoval državnim kancelarjem. Ko je bil car poklical Katkova v Gačino, hotel je vsekako ustreči Giersu, samo vedeti je hotel, kako se bode Moskovski častnik opravičeval. Katkov je pa carju predložil pisma, ki ja je dobil od francoskega konzula, iz katerih je bilo jasno, da je Giers bil napačno poučen o zadevah v Bolgariji in da nemški generalni konzul v Sofiji nikakor ni zadostno se potegoval za ruske podanike. Po tem takem pač car ni mogel grajati Katkova.

Po Afganistanu se širi vest, da je emir prodal deželo skrivaj Angležem. Zategadelj pa vlada po vsej deželi velika nevolja. Emir se že boji za svoj prestol. Svoje privatno premoženje je že spravil v varnost. Angleži sodijo, da ruski agenti vznemirjajo afgansko prebivalstvo. Ruski listi pa pišejo, da Rusija ne želi nikakih zmotnjav v Srednji Aziji. Ko bi pa le navstale, pa ne bode stvarij mirno gledala, ampak se jih bode okoristila. Herat ni daleč od ruske meje in ruske čete si ga bodo v kratkem lahko prisvojile. Na rusko politiko v Bolgariji pa dogodki v Aziji ne bodo imeli nikakega upliva. Rod Ghilzais se že punta. Zasel je neko postojanko pri Ghuzni in tako zaprl cesto, ki drži iz Kandaharja v Kabul. Emir upa, da bode zatrl ustanek.

Angleži v Evropi in Aziji rujejo proti Rusiji. Posebno Kitajce nekda hujskajo proti Rusom. Kitajci so se nekda dali zapeljati in se že pripravljajo na boj z Rusi. Hitro delajo ceste, ki drže proti ruske meji, da se bodo mogle po njih hitro premikati vojske. Dela vodijo angleški inženjerji.

„O ne,“ odvrnila je Ludvika z neskribnim glasom, „Murray zmiraj tako kriči.“ In plašč pregledavši primerila je kos, katerega je v roki držala, na mesto, kjer je bil odtrgan, ter je nazadnje rekla: „Koliko sramota! Radovedna sem, ali bode Lefarge ga znal dobro popraviti?“

Toli močno je mislila, kako bi se škoda dala najbolje popraviti, da je bila za nekaj trenutkov na Mabel popolnem pozabila; ta se je sprva močno čudila vsem navskrižnostim v sestrinem značaju, a nazadnje se je zopet umirila, zlasti, ko je zapazila, da ona materina razsrjenost ni za dolgo ukrotila radostnega otroka, ker ga je kmalu zaslišala, kako se je v bližnji sobi zopet radostno igral.

Minole so bile skoro tri ure in bilo je že pozno po zajutreu, ko se je Mabeli vest znova oživila ter jej očitala, da je bila toli časa ostala; nazadnje je vendar pripravila Ludviko, da je po voz poslala. Ta še ni bil odšel, ko se je v otročji sobi zaslišalo glasno kričanje. Trenotek pozneje prekričal je Murray v sobo ter je, minolo popolnoma izpozabivši, tekkel k materi in pri njej iskal zavetja. Mati ga je vsprejela v naročje, vprašala, kaj je nje ljubčeku, ter mu s pristranskimi in prisiljenimi besedami obečala, da ne odide kazni, kdor bi mu bil kaj žalega storil.

Dopisi.

Od beneške meje 6. aprila (Nekaj o beneških Slovencih.) V svojej 5. številki omenjal je „Slovan“: da je v videmskej škofiji kakih 50.000 Slovencev. Ne, to je malo preveč! Pri vsej dobri vesti jih smemo šteti največ do 35.000. A to le mimogrede. In glejte, za te Slovence so se začeli zanimati Italijani sami. Do najnovejšega časa gotovo večina laškega razumnštva ni veliko ali celo nič vedela, da biva ob severo-vzhodnej laški meji tudi tak narod, ki ni njihovega rodu in jezika. V najnovejšem času pa se je razglasila „Slavia italiana“, t. j. italijanski podaniki slovanske krvi; začelo se je pisariti o njih po raznih časnikih in knjižurah. Ali kako? Opisujejo jih taki ljudje, kateri jih ne poznajo in nemajo do Slovanstva tudi nikakega srca. In zakaj pišejo o njih? „Per farli amare quella grande Patria Italiana, che li ha in altri tempi accolti e che ha dato ora ad essi la libertà“ (Pro Slavia, pag. 5). Kaka najivnost — ali pa hudobija!

Kaj pa mi Slovenci, ali pustimo te naše brate kar brez vse pomoči? Kako je to, da se tako malo brigamo za nje?!

Le-ti beneški Slovenci so že po naravi popolnem ločeni od nas; in po teh naravnih mejah so bili stoletja in stoletja, da, že nad tisoč let v večini tudi politično ločeni od nas. Nas je žulil nemški jarem mnogo bolj, kakor pa beneške Slovence — italijanski. To nam jasno pričajo njih šege in navade, njih jezik, njih statistika, vse priča, da se v njih domačem življenju ni spremenilo mnogo. Jezik njih je ohranil mnogo karakterističnih posebnosti, — ki so stare nad 1000 let. Slovenski jezikoslovec ima tukaj še jako hvaležno polje. Da bodo čitatelji videli narečje le-teh Slovencev, naj podam majhno pesnico v šenpetarskem dijalektu. Pesnica je prevod laške „l' usignuolo“ = slavec, katero dodajem i v izvirniku. Pesnika se glasi:

Poglej, ko noc je jasna,
Poglej, ko luna se je!
Se dne na gibije veje,
Obenga vetra nič.

Guarda che bianca luna,
Guarda che notte azzura,
Un' aura non sussura,
Non tremola uno stel.

Slavič, ponočni tičac,
Z garmita gre na puoje;
Zdikuva, milo poje,
Kliče jubco sojò.

L' usignoletto solo
Va dalla siepe all'orno,
E sospirando intorno
Chiama la sua fedel.

Ona kuka v ga sliši,
Z varhà gre na varšičac,
Mu odgovori: Muoi tičac,
Ne jokaj nič! sim tlé.

Ella lo sente appena,
Vola di fronda in fronda,
E par che gli risponda:
Non piangere, son qui.

Kaišna dobruota, oh jubco!
Kaišna jubezan tala!
Ah! maj deb ti ne znala
M' odgovorit takò.

Che begli affetti, o Irene,
Che gemiti son questi!
Ah! mai, tu, mai sapesti
Rispondermi così.

(Pro Slavia, pag. 3.)

Slovenski prevod je, rekel bi, prav dober! Opozarjam pa le na hrvatsko-srbski vokativ v prvem verzu zadnje kitice: oh jubco! Le-ta krasni vokativ še živi v narodu! Sploh je jezik beneških Slovencev v mnogočem zelo sličen hrvatsko-srbsčini. Na primer Andrejič, Mucić, a nikoli ne č; bielo mleko, čisto hrvatski; prav tako: Ivanac

(Ivan), Lurinač (Lovrenc), zvonac; kakor tudi: Petar, vietar, m-etar; dalje: Varnjak, Garmak, itd.

In kaj dokazuje vse to? Nič drugega, kar sem trdil že gori: Beneški Slovenci so manj čutili jarem italijanski, kakor mi nemški! Jezik njih se je spremenil le silno malo, a kar se je že: ne toliko pod tujim uplivom! Jezik se jim je razvijal in spreminjal — samostojno! — In kaj smo storili mi Slovenci za ta jezik? Kako to, da smo še tako bore malo preiskali in okoristili si njegovo prebogato zalogo? Mi Slovenci, ki smo preiskali in preresetali jezik oholim Madjarjem, Rezi-janom in celo Ciganom, mi smo se tako malo zmenili — za bogate zaloge benečansko-slovenskega narečja, česar bi nam bilo že zdavnaj krvavo potreba! Koliko milodonečih starodavnih izrazov bi zamenilo novoskovanke?! Naj bi se našel slovenski filolog, ki bi ne tičal doma v mestu, in morda celo v tujem mestu, naj bi prišel „na hlad“ v velezanimivo, romantično beneško Slovenijo, in o: kako plodonosen bi vam bil tak „hlad“, a dotičnemu filologu neizmeren užitek mej krepostnim narodom.

Le 1873. je bil tamo (— le malo časa! —) slavni, tudi nam Slovincem poznat slavist, gospod Boudoin de Courtenay, ki se je v malo dnevih prepričal: da je ta jezik staroslovenščini najsorodnejši! Obhodil je pa v glavnem še le vasij ob cestah, kjer je laški upliv že malo bolj deloval; kaj pa, da bi bil zalezal v hribe na onej strani Julijskih Alp! Strmel bi slovanski učenjak! Hic Rhodus! slovanski filolog!

Jezik beneških Slovencev je zelo mehak, jako sladak iz krasnih ust! Govoril ga je celo longobardski vojvoda Rodoald, kakor nam zatrjuje sam Pavel Diacon (De gestis L. IV., cap. 44). Jezik ta je bil zelo čislan, da je bil celo „gospodski“ jezik. Manzano nam pripoveduje (v „anali del Friuli“, II. pag. 111) izrek historika Nicolettija, da: „il linguaggio slavo era assai più usato nei villaggi di quello che la favella forlana, allora incolta e di un ingrato suono“.

In kako ljubijo le-ti Slovenci svoj dijalekt! (— Da se časih kedo pobaha tudi z italijanščino, to je umevno, ker je to pač Slovenca karakterizujoča lastnost. Osobito taki, ki so odslužili pri vojaci! A kako ti govore! Naj se skrije vsak pristen Toskanec!) Tako konservativnih Slovencev ne poznam! (Zato tudi ni nikjer na Slovenskem tako pridnega, delavnega, varčnega in treznega ljudstva, o čemer bom govoril v prihodnjih listih). Ta svoj konservatizem so pokazali že pred 1000 leti, ko neso hoteli poslušati latinskih oznanovalec sv. vere. Ko jim je pa poslal sv. Paulin, patrijarh oglejski, slovenskih učiteljev, ki so jim oznanovali evangelij v domačem narečju, vsprejeli so sv. vero vsi zaporedoma, mej tem ko je na tej strani Mata-jurja baje celo v XIV. stoletji še vladalo paganstvo (Vidi Rutar „Zgod. Tolm.“ pag. 65). Rabila jim je najbrže „celotna“ slov. liturgija, sicer bi se je ne ohranilo niti toliko, kolikor je še dandanes — zapazimo, kajti Lahom služi latinščina vse — do Očenaša.

In prav temu konservatizmu, le tej ljubezni

Alik, tožil je, ga je suval in tolkel ter Alik in Lidija sta mu zabavljala.

„Jaz mu nesem zabavljala“, vzkliknila je mlada pesterna v odprtih durih; in nje toli blede obraz je zarudel, ko je Mabel opazila.

„Molči!“ rekla je deklici gospa Leroyeva zapovedljivo, in stopivši k odprtim durim vprašala je Alika z ostrim glasom, kaj je bratu znova hudega storil, pristavši: „Vem, da ž njim zmiraj grdo ravnaš.“

„Ne, on z menoj grdo ravna“, odgovoril je deček čmerno.

Ker materi nikdar ni manjkalo besed in pretenja, očitala mu je dalje; a Alik se ni več opravičeval ter jej na nje očitanja in vprašanja še ni odgovarjal. Pa našel je zagovornico v Lidiji, ki je precej rekla: „Gospa, Alik ni ničesa kriv.“

„Lidija, tega mi ni treba praviti“, odvrnila je gospa. „Jaz dobro vem, kdo je teh razporov vselej kriv.“

„Zabavljaj mi je“, rekel je Murray tiho; „rekel je, da sem berač.“

„Tega nisem rekel“, odvrnil je Alik mej zobmi memraje.

„Gotovo ne, gospa“, zaklicala je Lidija; „pripovedovala sem jima, kako dobro malo sestro imam

doma. Alik je rekel, da bi jo rad jedenkrat videl, in jaz sem mu obljubila, da ga čem vzeti s seboj, če vi, gospa, nimate ničesa zoper to. Murray je bil, ki je o beračih govoril. Oh, Roza ni beračka; in če moja mati ni bogata, vender živi v poštenih razmerah.“

„Rekel sem, da nečem videti nobene beraške deklice, in tega zares nečem, rekel je Murray; „potem pa je Alik rekel, jaz sam nisem boljši od berača. Mati, kaj sem berač ali nisem.“

„To gotovo nisi, dete drago. Ti Alik si pa kaj hudoben otrok, da si tako bratu govoril. In ti, Lidija, naj nikdar tega od tebe več ne slišim. Razume se samo po sebi, da nobenega izmed dečkov ne smeš vzeti na take priproste kraje. Naj bodo tebi znani otroci dobri ali ne, nikakor neso primerna družba mojima sinoma.“

„Oh, gospa Leroyeva“, vzkliknila je Lidija, in lice jej je močno zarudelo, oči so se jej srđi žarile, a tresoče ustne so pričale, da so jo gibali močnejši čuti od razžaljenega ponosa: „oh, gospa, želela bi, da bi vi videli otroke, katere jaz poznam. So mej njimi nekateri, ki bi lahko celo imenitni gospej nauke dajali.“

Če je bila v teh besedah kaka neuljudnost mlade deklice proti svojej gospodinji, skoro zapa-

do svojega narečja se imamo zahvaliti, da nam na onej strani Julijskih Alp še žive mili bratje, da so ohranili starodavni jezik svoj — ki mora postati še prava ledina jezikoslovcu slovenskemu. Beneški Slovenec se ne boji govoriti „po domače“ ne v Čedadu in ne v Vidmu. Le pojdi, dragi bratlec, na trg v Čedad in to vsako soboto, in prepričaj se, da bi si naši Slovenci raje jezik odgriznili, kakor pa, da ne bi govorili slovenski. Čedad je beneškim Slovencem kar na naši strani Gorica! In ta lastnost jim dela vso čast!

O tem predmetu pa bom govoril še v prihodnjem listu. Pojasniti hočem marsikake predsodke, bodi si v našo ali njih korist. Govoril pa bodem še o nekdanjem in najnovejšem italijanskem pritisku; o šolstvu, o življenju in kako bi se dalo vsaj nekaj pomagati jim — dokler nam vsem skupaj ne posije solnce boljše sreče in — politične usode.

ГОРСКИ НИХИЛИСТ.

Iz mestnega zbora Ljubljanskega.

(Konec.)

Odbornik dr. vitez Bleiweis-Trsteniški opomni, da so razni uzroki krivi, da se manjšajo dohodki klavnice od leta do leta. Dosti živine uvaža se v mesto, ne da bi bila natančno in pravilno pregledana. Pri vodstvu užitninskega mestnega zakupa naj bi se strogo postopalo, dosti strožje, kakor doslej. Poleg tega pa so se še naselili nekateri mesarji na meji Ljubljanskega mesta, kjer ni treba plačevati klavnine, kakor v mestu in tako oškodujejo le mestno blagajnico, kar se pa ne bode dalo tako lahko odpraviti.

Odbornik Hribar obžaluje, da sta c. kr. vlada in ministerstvo dovolila, da se sme tudi izven mesta uvažati meso. Veliko mesa znoši se v mesto, seveda v malih deležih. Če bi se strožje postopalo pri užitninskem uradu in bi se pazilo na to, da bi se moralo nositi vsako tako zvunaj kupljeno meso v klavnico na ogled, bi se ne znosilo toliko mesa v mesto. S predlogom finančnega odseka se ne strinja, ker je proti sedanji obvezi z užitninskim ravnanjem, zato je nasvetuje, da se sedaj ne vsprejme, marveč da se mu vrne, da se dogovori z odborom za užitninski zakup.

Podžupan Petričič se strinja popolnem s predlogom finančnega odseka.

Odbornik Valentinčič naglašja, naj bi se pri mestnem užitninskem zakupu strožje pazilo, nego doslej in kontrola naj bi bila večja. Sedaj je slabo urejena, ko se po dvoriščih mesarskih doma kolje, kakor ne bi bilo nobene klavnice in se živina utihotaplja v mesto. Sploh se gode velikanske goljufije na škodo užitninskemu zakupu in zadnji čas je, da se uvede stroga kontrola.

Dr. Vošnjak poudarja, da je kontrola slabá, kajti stave se delajo, da se bode utihotapilo toliko in toliko veder vina ali žganja pri tej ali oni mitnici, in tihotapci so že stave dobili. Slabo nadzorstvo užitninskega zakupa je res velika škoda mestu, ki potrebuje toliko denarja.

Poročevalec odbornik Ravnikar opomni, če vedo gospodje odborniki za goljufije na škodo užitninskemu zakupu, zakaj jih ne naznanijo na pravem mestu. Priporoča pa vsprejem odsekovega predloga.

Župan Grasselli: Da se goljufa na škodo

zila jo ni Mabel, katero sta globoki čut in resnost govorenih besed kar presenetila. Vse drugače je bilo z Ludviko. Besede mlade deklice so jej bile le nepričakovana nesramnost in precej se je jela nad njo togotiti. Primerno bi bilo njeni časti, ko bi bila Lidijo vsaj mirna odpustila. A temu ni bilo tako. Popolnoma je izpozabila, da je imenitna gospa, ko jej je s kričecimi besedami očitala, da nikakor ni mislila na svojo službo in na spoštovanje, katero ima gospodinji izkazovati. Zato so Mabel toli žalile one trde besede, da je uboga deklica mesečno plačilo izgubila in da ne sme zapustiti svoje službe, dokler ne bodo druge pesterne najeli.

Mabel je le to nekoliko tolažilo, da se je ta huda jeza hitro izkadila. Ko je Ludvika duri za Lidijo zalučila, izginila je nje nevolja v besedah: „No, to bi bila odpravila. Sedaj moram otrokoma, tema porednežema, poskrbeti drugo pesterno.“ In drugi trenotek je Mabeli omenila nekaj površnih besed o svoji obleki za isti večer pristavivši: „Precej čem iti h gospej Vanekarjevi ter si izposoditi par uhanov, da poskusim, kako se mi koralje podajo.“

(Dalje prih.)

užitninskemu zakupu je istina, a goljufalo se je in se bode. Da dohodki pri klavnici padajo, je istina, a to se godi tudi na Dunaji in ima v tem svoj uzrok, da mesarji koljejo skoro izjemno le dobro rejeno živino, katera veliko več zaleže, nego slabo rejena, plačevati pa je od vsake ista taksa. To je tudi faktum, da se je kvaliteta mesa v Ljubljani v zadnjem času jako zboljšala.

Pri glasovanju vsprejme se predlog odbornika Hribarja, da se ta zadeva vrne finančnemu odseku.

Odbornik Ravnikar poroča na dalje o posojilni zakladni bilanci. Poročevalec pravi, da je v budgetu, sestavljenem za l. 1886., povedano bilo, da je imela posojilna zaklada skoro ves svoj imetek v gotovini nad 700.000 gld. začasno naložen pri podružnici kreditnega zavoda v Trstu po 3 1/2%. Ker je to slabo obrestovanje vsled neugodnih kursov trajalo nekaj mesecev, kaže račun obrestij nekoliko nižje številke, nego prejšnja leta in radi tega je račun dobička in izgube toliko na slabšem, da je morala svota izgube iz začetne oddaje posojila ostati nespremenjena. Isto tako je koncem decembra 1886 kursna vrednost papirjev tako ogromno pala, da je tudi pri tem računu na slabšem in da je treba glede prodaje in nakupovanja papirjev čakati do boljših časov, kateri gotovo ne bodo izostali. V budgetu je bilo za obresti samo 46.428 gld., a faktično se je prejelo 54.796 gld. torej ugodneje za 9000 gld. in donesek iz specialne reserve z 11.039 gld. skril se je na 3500 gld., torej neugodneje za 8000 gld. Klavnina je tukaj neugodno uplivala za 1000 gld. Dalje se je specialna reserva vlni znašajoča 14.000 gld. letos zvišala na 23.000 gld. navzlic dodatnemu znesku 3500 gld. k obrestovanju in dne 31. decembra 1886 imela je posojilna zaklada razen hranilničnih in čeknih knjižic v obliacijah 660 m. in enotne papirne rente po 4.2% in 400 m. 5% ogerske papirne rente, od katerih je hranjenih pri podružnici kreditnega zavoda v Trstu 610 m. avstrijske papirne rente 400 m. pa ogerske, ostali znesek 50 m. pa je shranjen v c. kr. deželni blagajnici kot varščina. Omeniti je še, da številka annuitetnega računa s 65.441 gld. kaže nasproti posojilu 1.471.875 gld. blizu 4.5% (4.44%), torej nasproti predpisanim 4 1/4%, slabeje za 1/4%. Vse knjige loterijskega posojila so se po posebnem komisijonu finančnega odseka natanko in podrobno pregledale in v najlepšem redu našle. Finančni odsek torej nasvetuje: 1. odobri se zaključek mestne posojilne zaklade za l. 1886 z aktivni 1.564.212 gld. 33 1/2 kr. s pasivi 1.647.443 gld. 73 kr. in z nedostatkom (jednakim z l. 1885) s 83.231 gld. 40 kr.; 2. Podeli se knjigovodstvu loterijske posojilne zaklade absolutorij.

Odbornik Ravnikar poroča v imenu finančnega odseka o budgetu mestnega loterijskega posojila ter pravi: Budget mestne klavnice za l. 1887, predlagan po mestnem magistratu, znaša v dohodkih 17.959 gld. 30 kr., v stroških 10.805 gld. 14 kr., tedaj v prebitku 7154 gld. 5 kr. Številke bi se sicer dale v posamičnih točkah nekoliko spremeniti, a vendar ne toli zdatno, da bi se povoljnejše rezultate dosegel. Prebitek, naslanjajoč se na izkušnje prejšnjih let, gotovo ne bo ugoden večjemu obrestovanju nego leta 1886 in bo znašal zopet le 4.1% od investovane glavnice. Finančnemu odseku se torej zdi umestno, nastavljen svote premeniti in isto tako se povsem ujema z nastavki za budget posojilne zaklade tekočega leta. Tukaj se kaže po pokritji vsota 73.427 gld. 67 kr. in potreščina 69.746 gld. 4 kr., torej prebitka 3681 gld. 63 kr., ki bode služil, da se deloma pokrije posojilni nedostatek. Nasproti lansnemu budgetu se kaže zboljšanje za blizu 7000 gld., kar se bode gotovo doseglo, če glavnice posojilne zaklade ostanejo tako naložene, kakor so sedaj. Če bi pa borsne konjektore kazale ugodne premembe, bo dobiček še večji. Finančni odsek predlaga, naj se budget klavnice in posojilne loterijske zaklade odobri. Zbor brez razgovora pritrdi.

Dr. Tavčar poroča v imenu šolskega odseka o podelitvi Fran Josipove ustanove za 200 gld. in nasvetuje, da se podeli obrtniškim učencem: Leopold Belič, Peter Črnak, Josip Jeromen in Ivan Kmet.

Profesor Toma Zupan poroča o dotacijskih računih I. in II. mestne deške, mestne dekliške, mestne nemške deške in mestne nemške dekliške šole, kateri se po predloženih računih brez razgovora odobre.

Odbornik dr. Stare interpeluje g. župana, kaj je z instrukcijo za komisijo, ki ima nadzorovati stavbo vojašnice, ker se bode zidanje kmalu pričelo.

Župan odgovori, da se bode predložila po verifikaciji volitev.

Odbornik Hribar vpraša, kaj je z reorganizacijo mestne blagajnice. Še zdaj nema pravni in personalni odsek nikakega predloga o tem.

Župan odgovori, da je nemogoče personalnemu in pravnemu odseku kaj izročiti, kajti podpredsednik se je odpovedal, predsednik pa ne vsprejema ničesar, ker je bolan, zato je prosil, da se voli podpredsednik, da se bode vršila verifikacija volitev.

Dr. Vošnjak vpraša, kdaj se bode vendar že odprl slovenski otroški vrt?

Župan odgovori, da je vse pripravljeno, samo dovoljenja deželne vlade še ni.

Potem se javna seja sklene.

Domače stvari.

— (Imenovanja in premeščenja.) Deželne sodnije svetnik Kristijan Colenc premeščen je od okrožnega sodišča v Rovinji k deželni sodnji v Trstu. Okrajni sodnik v Kanalu dr. Anton Tušar in okrajni sodnik v Vodnjanu Ambros Flegar imenovana sta deželne sodnije svetnikoma pri okrožnem sodišču v Rovinji. Okrajna sodnika Fran Legat v Sabinu in Mat. Trnovec v Sežani imenovana sta svetnikoma pri deželnem sodišču v Trstu. Dr. Henrik vitez Cron, doslej komisar v Brežicah, premeščen je k okrajnemu glavarstvu v Mariboru.

— (Spored procesij) na Veliko soboto: Ob 3. uri popoldne pri nunah; ob 1/2 4. uri v Frančiškanski cerkvi; ob 4. uri v stolni cerkvi; ob 1/2 5. uri v sv. Petra cerkvi; ob 5. uri v Trnovem; ob 6. uri pri sv. Jakobu in v bolnišni cerkvi na Dunajski cesti. V cerkvi Jezusovega srca je „ustajenje“ v nedeljo jutraj ob 1/2 5. uri.

— (Starčki) katerim je včeraj knežskof dr. Misija noge umival, so naslednji: Pavel Zevnik 83 let star, Gašper Jančar 79, Matija Levec 79, Anton Benedikt 77, Fran Brodnik 76, Anton Fajdiga 74, Miha Križman 73, Fran Vrhovšek 73, Mat. Vrhovec 73, Josip Novak 70, Jurij Vrbinec 65 in Janez Kopač 64 let.

— (Kranjske hranilnice kreditno društvo) ima v torek dne 12. t. m. popoldne ob 3. uri svoj občni zbor. Na dnevnem redu so: Poročilo o kupčijskem uspehu l. 1886. — Poročilo pregledovalnega odseka. — Volitev 4 odsekovih članov mesto izstopivših: Mat. Treun, Ferd. Bilina, Vincencij Hansel in Alfred Ledenik. — Volitev revizijskega odseka, obstoječega iz treh članov.

— (Žalostno.) Na Bizeljskem so letos v nekaterih vinogradih, kjer je pred leti rasla izborna kapljica, kjer pa sedaj trtna uš razsaja, ovsna nasejali.

— (Vipavska čitalnica) bode na Velikonočni ponedeljek dne 11. t. m. na splošno zahtevanje ponovila predstavo krasne zaloigre v petih dejanjih „Mlinar in njegova hči“. Začetek ob polu osmih zvečer. Ustoppina 30 kr., sedež 20 kr. Pred predstavo in po istej sviranje na glasovir in petje. — Glede na izvršten izid te igre pri besedi dne 27. marca nadejati se je pri ponovitvi jednake vsestranske mnogobrojne udeležbe.

— (V Hrpeljah) se bode železnična postaja otvorila dne 1. julija t. l. Za gostilno na kolodvoru razpisan je natečaj. Ponudbe naj se pošljejo do 15. maja opoldne železničnemu vodstvu v Pulji.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Dunaj 7. aprila. Skupina Rothschildova prevzela od finančnega ministra 20 milijonov 5% avstrijske papirne rente po 96 in si je pridržala, da prevzame še ostalo rento, kolikor se je bode letos izdalo.

Peterburg 7. aprila. „Novoje Vremja“ javlja, da je finančni minister državnemu sovetu predložil načrt, po katerem je uvožna carina za hmelj določena na 10, za hmeljev ekstrakt na 30 rubljev v zlatu od vsacega puda.

Bruselj 7. aprila. Vihar v „Canal La Manche“ še ni odjenjal. Včeraj razbilo se blizu Ostende 15 ladij. Veliko ljudi je poginilo. Poštni promet mej Angleško in Belgijo ustavljen.

Zahvala.

Akad. društvo „Slovenija“ šteje si v preprijetno dolžnost, izreči p. n. gospodom državnim po-

slancem slovenskim najtoplejšo zahvalo za svoto 63 gld., katero so jej podarili kot podpornino za leto 1886/87 in jo je nabrati blagovolil deželne sod-nije svetnik g. Jakob Hren, za kar mu bodi iz-rečena še posebna, najiskrenejša zahvala.

Na Dunaji, 6. aprila 1887. ODBOR.

(Prvi pomladanski tedni) so navadno oni čas, v katerih skušamo popraviti motenje telesnih funkcij, ka-tere je prouzročila zima. Če so naravne mineralne vode v takih slučajih najboljše zdravilo, vzele se bodo v takih slučajih take, ki so že dolgo na dobrem glasu in zaradi svejega uspeha priznane, in pred vsemi je omeniti Mattoni-jevo Giesshübler kisle vode, ki ni le za samostojno domače zdravilo pripravna, ampak je tudi najboljša priprava za sle-deče zdravljenje v toplicah, kakor so pokazale mnoge sku-snje. Tudi, če se pije po jedi, je v vsakem oziru zdravilo prve vrste.

„LJUBLJANSKI ZVON“

stoji (192-9)
za vse leto gld. 4.60; za pol leta
gld. 2.30; za četrt leta gld. 1.15.

Tujci:

7. aprila.

Pri **Stonni**: Hochsinger z Dunaja. — Hartmann iz Grada. — Lerber iz Celovca. — dr. Fischer iz Rudolfovega. — Besso, Valenčini iz Trsta.
Pri **Mattoni**: Dangel, Weinlich z Dunaja. — Steiner iz Prage. — Obergföll iz Kočevja. — Eichberg iz Budim-pešte. — Teis z Dunaja.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opa-zovanja	Stanje barometra v mm.	Tem-peratura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
7. aprila.	7. zjutraj	724-87 mm.	6-8° C	sl. svz.	jas.	0-70 mm.
	2. pop.	723-10 mm.	18-6° C	z. jz.	jas.	
	9. zvečer	725-10 mm.	10-6° C	sl. szh.	obl.	dežja.

Srednja temperatura 12.0°, za 3-4° nad normalom.

Dunajska borza

dne 7. aprila t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	danes
Papirna renta gld.	80-70	80-65
Srebrna renta	81-90	81-90
Zlata renta	113-15	112-90
5% marcna renta	96-95	96-95
Akcije narodne banke	877-—	878-—
Kreditne akcije	281-—	281-10
London	127-45	127-10
Srebro	—	—
Napol	10-08	10-08 1/2
C. kr. cekini	5-99	5-99
Nemške marke	62-55	62-55
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	127 gld. — kr
Državne srečke iz l. 1864	100	165
Ogerska zlata renta 4%	101	20
Ogerska papirna renta 5%	88	15
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	105	50
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	116
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	126	50
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	—	—
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	100	20
Kreditne srečke	100 gld.	178
Rudolfove srečke	10	18
Akcije anglo-avstr. banke	120	107
T. amway-društ. velj. 170 gld. a. v.	223	10

Otvorenje restavracije.

S tem se usojam udano naznanjati, da sem prevzel dobroznano

restavracijo na Glinicah

(poprej pri Miklavu)

ter jo otvorim v nedeljo 10. aprila t. l.

Prizadeval se bodem z dobro postrežbo, izvrstnimi pijačami in dobrimi jedili zadostovati vsem zahtevam ter uljudno vabim častito p. n. občinstvo na jako obilen obisk.

Z velespoštovanjem

(237-2)

Andrej Zalar.

Zahvala.

Za mnogobrojne izkaze sočutja mej boleznijo in ob smrti gospoda

JURIJA KLANČARJA,

posestnika v Cerknici,

kakor tudi za častno spremstvo k njegovemu zadnjemu počitku, zahvalijo se najsrčneje vsem prijateljem in znancem, posebno pa častitim go-spodom in gospam za pete žalostinke

žalujoci ostali.

Cerknica, dne 3. aprila 1887.

(240)

Poslano.

(7-13)

GLAVNO SKLADIŠTE MATTONIJEVE

GISSHÜBLER

najčistije lužno

KISELINE

poznate kas najboljše okrepljujoče pije,
I kas izkušan lek proti trajnom kašlju pljučevine I
želudca bolesti grkljana I proti mehurnim kataru,

HINKE MATTONIJA

Karlovi vari i Widn.

Lepo posestvo z vodno silo,

Taborke imenovano, jedno uro od Kranjskega kolodvora, na Kokerskej državnej cesti, po katerej je jako živahen promet, z obširnimi poslopji za stanovanja in gospodar-stvo, prostornim dvorom z vodnjakom, okrog s sadjem na-sajenim lepim vrtom, ki meri 5 oral in se dotika Kokre, katera ima vedno dosti vode, **z vodno silo, ki se more kolikorkoli povečati**, na lastnej zemlji, z njivami za 20 mernikov posevne, nad 3 oral travnikov in 8 oral go-zdov **proda se vsled edikta eksekutivnim potem dne 12. aprila dopoldne v sodnijski pisarni v Kranji.** Ker je posestvo zaradi zdrave in lepe lege pripravno za krasno bivališče na deželi ali za kako tovarno ali ka-keršno koli drugo podjetje, vabim uljudno gospode, ki želé kupiti, da pridejo k dražbi.

Na Visokem dne 4. aprila 1887.

(39)

Ivan Pavlič.

VIZITNICE

prporoča

„Narodna Tiskarna“

po nizkeje ceni.

BRATA EBERL

prodajata najboljše in najcenejše

oljnate barve, lake in firneže

lastnega izdelka, na debelo in drobno, nadalje

prstene in kemične barve in čopiče ter vse v

njejino stroko spadajoče blago.

(87-45)

LJUBLJANA.

Za frančiškansko cerkvijo, v hiši
gospoda J. Vilhar-ja hiš. štev. 4. LJUBLJANA.

Prememba restavracije. RESTAVRACIJA „PRI JELENU“

(preje „PRI KRAMARJI“)

na koncu Židovske ulice, nasproti železnemu mostu.

Vsak dan sveže Kosler-jevo carsko pivo, vrček 10 kr. Nadalje dobra in okusna hrvaška in dolenska vina, liter po 32, 36 in 40 kr. Vsak dan se dobé okusna mrzla in gorka jedila po naj-nižjej ceni.

Z velespoštovanjem

(224-1)

Ivan Kaplja & H., restavratér.

Židovske ulice.

MARIJA DRENIK.

Od sv. Jurija naprej v Zvezdi,
v hiši „Matice Slovenske“.

Predtiskarija.

(29-13)

Bogata zaloga ženskih ročnih del, začetih in izvršenih.
Snovi za vezanje. Harlanska preja.